

odstavce 2 čl. 10, nastane-li potřeba zahájití poručenství (opatrovnictví) nad příslušníkem jedné strany smluvní, který nebo kterého jmění nachází se na území jedné neb druhé strany, úřady této strany omezí se samy toliko na bezodkladná opatření poručenská učiní o tom příslušnému úřadu neprodleně sdělení a příslušný úřad státu, jehož občanem jest poručenec, může podle odstavce 3 čl. 10 zmíněné smlouvy opatření to zrušiti, a je-li to v zájmu poručencově, celé poručenství (opatrovnictví) nebo jednotlivá opatření poručenská (opatrovnická), ať již ohledně osoby, ať již ohledně jmění, přenéstí s jejich souhlasem na úřady druhé strany podle platných tam předpisů, kterážto rozhodnutí budou podle odstavce 4 čl. 10 smlouvy uznána na území strany druhé. Nemanželská matka Marie S. jest polskou příslušnicí a tudíž i její nemanželské nezletilé dítě Marie S. Nebyl proto tuzemský okresní soud vůbec příslušný k vydání usnesení podle § 111 j. n. o přenesení poručenské věci nezletilé Marie S. na úřední soud v P.

Čís. 15304.

Od kdy jest počítati lhůtu k opravnému prostředku do rozhodnutí opraveného podle § 419 c. ř. s.?

(Rozh. ze dne 18. června 1936, R I 386/36.)

Rozhodnutí odvolacího soudu ze dne 16. ledna 1936, jímž byl zrušen rozsudek prvního soudu s řízením jemu předcházejícím pro zmatečnost a žaloba byla odmítnuta pro nepřipustnost pořadu práva, bylo doručeno právnímu zástupci žalobkyninu dne 28. ledna 1936. Dalším usnesením ze dne 6. února 1936 opravil odvolací soud své první usnesení podle §§ 419, 430 c. ř. s. ve výroku o nákladech řízení. Toto opravovací usnesení bylo právnímu zástupci žalobkyninu doručeno dne 26. února 1936. Dovolací rekurs, správně rekurs žalobkynin, datovaný dnem 11. března 1936, byl podán dne 11. března 1936 u soudu první stolice do původního rozhodnutí ze dne 16. ledna 1936.

N e j v y š š í s o u d odmítl rekurs.

D ů v o d y :

Lhůta k rekursu činí podle § 521 c. ř. s. 14 dnů a nemůže býti prodloužena. Tato lhůta se počíná ve věcech přesahujících hranici v § 448 c. ř. s. stanovenou po dni, kterého doručeno bylo písemné vyhotovení usnesení, jemuž má býti odporováno, což se v projednávaném případě stalo dne 28. ledna 1936. Vydáním opravujícího usnesení neprodlužuje se opravná lhůta, pokud jde o původní rozhodnutí. Jen tehdy, když se opravou změnila podstatná část soudního rozhodnutí, počíná se opravná lhůta teprve dnem, kdy byl doručen výrok soudu o opravě, jímž byl původní výrok změněn tak, že dal podnět k novému odporování (srovnej rozh. čís. 9872 Sb. n. s.). Opravovacím usnesením ze dne 6. února

1936 nebylo nic změněno na rozhodnutí odvolacího soudu ve věci samé (na zrušení rozsudku a řízení první stolice a odmítnutí žaloby), oprava se netýkala podstatné části rozhodnutí, nýbrž toliko výroku o nákladech řízení. Tento výrok soudu druhé stolice o nákladech nemůže však dalším opravným prostředkem vůbec býti napadán. Nelze proto v tomto případě opravnou lhůtu počítati teprve od doručení opravovacího usnesení; opačný postup by umožnil stranám již při sebemenších opravách, provedených snad teprve po delší době, odporovati rozhodnutím, jež nedoznala věcných změn, a tím doháněti, co včas opominuly nebo zmeškaly. Rekurs žalobkynin jest proto nepřipustným, poněvadž se opravná lhůta k odporování ve věci samé již skončila dnem 11. února 1936 a usnesení odvolacího soudu ze dne 6. února 1936 o nákladech dalšímu opravnému prostředku nepodléhá.

Čís. 15305.

Zákaz nakládati hypotekou, i když jest podle § 469 a) obč. zák. při hypotece ve veřejné knize poznamenán, platí jen v poměru smluvních stran a jejich právních nástupců.

(Rozh. ze dne 18. června 1936, R I 430/36.)

Shodně: Sb. n. s. čís. 9218, opačně Sb. n. s. čís. 14288.

Na nemovitosti náležející navrhovateli Josefu W-ovi vázlo knihovně v položce C 30 zástavní právo pro pohledávání manželů G-ových v částce 66.000 Kč. Vůči zadní hypotekární věřitelce firmě Sch. a L. zavázal se dlužník podle § 469 a) obč. zák. (§ 34 III. dílčí novely), že dá vymazati veškeré pohledávky předcházející jejímu pohledávání z kauční listiny ze dne 4. prosince 1931 po jejich zaplacení. Tento závazek byl ve veřejné knize pod pol. C 38 a 47 poznamenán. Dlužními úpisy ze dne 3. ledna 1935 však svolil dlužník k převodu zástavního práva (pol. C 30) částkou 12.000 Kč na Karla W-a a částkou 8.000 Kč na Marii W-ovu, poněvadž mu tyto osoby poskytly zápůjčky, z nichž pohledávka manželů G-ových byla ve stejné výši zaplacená. První soud provedl příslušné knihovní zápisy »bez újmy práv firmy Sch. a L.«, čímž se zadní věřitel Jindřich G., pro jehož pohledávku v částce 800 Kč s přísl. jest na nemovitosti dlužníkově vloženo zástavní právo pod pol. C 63, považoval stíženým. K jeho rekursu zamítl rekursní soud žádaný vklad převodu zástavního práva maje za to, že mu brání zmíněná poznámka o závazku vlastníkově podle § 469 a) obč. zák.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody :

Závazek podle § 469 a) obč. zák. jest účinný toliko v poměru k firmě Sch. a L., pro niž je vlastník nemovitosti převzal. V poměru k ostatním